

i øvrigt gaa Klipperne paa de fleste Steder af Kysten stejlt ned, og derfra hænger Isen ud om Vinteren som et Bælte saaledes, at Havet snart sænker sig under dette, snart stiger op til det, og al Adgang er hindret. Jeg tvivler meget stærkt paa, at der kan skabes et stort Fiskeri der oppe, bortset fra, hvad Grønlænderne selv med Kroge eller slikt kan opnaa. En Fiskerflaade oppe ved Grønlands Kyst er fuldstændig umulig, Isen vilde forhindre det. Thi den meget skiftende Is, der, som jeg siger, har en Tykkelse af 10—12 Fod, og som er isprængt med mægtige Isbjerge, vil være til Hinder for, at der skabes noget Storfiskeri. I fire Maaneder kunde ingen komme udenfor den Plet, hvor jeg opholdt mig i Godthaab. Saa snart For-aaret kommer, og Iskanten brydes af Klipperne, tør Kajakmanden vove sig ud. Den første Forbindelse, vi fik med Omverdenen, var i Slutningen af Marts, tror jeg — jeg husker det ikke bestemt —, da kunde vi sende en Kajakpost til det nærmeste Sted, hvor der boede Mennesker, nemlig 30 Mil borte. Vi sendte Bud, for at høre, om de havde faaet Post det foregaaende Aar, og for at faa lidt Nyheder, da det var et Aar siden, vi havde hørt hjemme fra, og vi bade endvidere om nogle Synaale, som vi manglede, og noget Tobak — meget mere kunde der ikke være i en Kajak. Jo vi fik desuden nogle Flasker Kognak til lidt Toddy om Aftenen, det var det hele. Jeg tvivler meget paa, at der kan skabes en Fiskerflaade der oppe. Maaske i det nordlige Grønland, der ligger Isen den hele Vinter fast. Jeg tror dog, det vilde blive meget vanskeligt at skaffe en Fiskerbefolkning der oppe efter de samme Principper, hvorefter man driver Fiskeri andetsteds.

Af det, jeg her har sagt, vil man forstaa, at saa længe Vinteren varer, er man fuldstændig afskaaren fra Omverdenen og fra de enkelte Steder, hvor Grønlænderne bo, og som ligge i en Afstand af 20—30 Mil fra hinanden. Have nu Grønlænderne ikke forsynet sig rigeligt med Levnedsmidler, som kunne bevares i Sneen — om Vinteren lægge de det blot udenfor Hytten, saa fryser det, og saa spise de det, naar de have Brug for det —, maa de sulte. De kunne naturligvis om Vinteren, især da de nu have faaet Skydevaaben,

skyde nogle Fugle og nogle faa Harer, de kunne gaa ud og pilke nogle Torsk og paa den Maade faa nogen Føde, men den egentlige Føde, som de trænge til, den, Sælhunden giver, kunne de kun undtagelsesvis gaa ud og fange om Vinteren. Ingen kan bo i Grønland, uden at have Eskimoerne til at hjælpe til med Ernæringen, medmindre de da kunne staa i stadig Forbindelse med Europa, med Moderlandet, der sender dem alt ud, hvad de behøve. Der er intet for Europæere at erhverve deroppe, naar der da ikke tilfældig findes Kryolit og lignende. Kan man faa en Bjergværksdrift i Gang der, er det en anden Sag. Kan man finde Mineralier, nu vel, saa kan der maaske paa enkelte Steder skabes noget Erhverv. Enkelte Steder vil vel ogsaa maaske et større Fiskeri kunne trives. Men jeg tror ubetinget, at Sælhundefangsten, saa længe Grønlænderne eksistere, maa være Basis for deres Eksistens. Skulle Grønlænderne først have alt, hvad de behøve, fra Moderlandet, maa der andre Erhvervskilder til, og det er det, jeg stiller mig tvivlende overfor. Derimod kunne de efter min Overbevisning styrkes og opdrages bedre, end Handelen har forstaaet det, til at gennemføre det nationale Erhverv, som er den bedste Eksistens for dem. De trænge til Sælhundekød, til Sælhundefedt for at eksistere, medens de blive brystsyge og lignende, naar de skulle leve af Kaffe og Tvebakker. Ved Eskimoernes Hjælp kunne Europæere ogsaa leve deroppe, selv om et Skib skulde udeblive, som det skete den Vinter, jeg var i Grønland. Men vi maatte da leve af noget af det værste, der eksisterer af Spise, nemlig Maager, og desuden fik vi nogle Edderfugle og af og til en Sælhund. I saadanne Tilfælde blive Europæerne nødt til at henvende sig til Grønlænderne, hvor de bo, navnlig i Sydgrønland, til Dels ogsaa i Nordgrønland. Europæerne kunne ikke eksistere, medmindre de have store Forraad, der blive bragte til dem. Der er intet for Europæere at erhverve ellers.

Man har talt om Rensdyr, ja, Rensdyr eksisterede i sin Tid i store Flokke deroppe, der kom gennem den grønlandske Handel en stor Masse Huder herved, men det hørte pludselig op, thi da Grønlænderne fik Rifer, skøde de løs paa Rens-